अवदन् - ''भोः मशक ! अस्माभिः ज्ञातं यत् अस्मिन् वने भवान् एव बलवत्तमः इति । अतः वयं भवतः आदेशं स्वीकुर्मः । अद्यप्रभृति प्रतिदिनम् एकैकः पशुः आगत्य भवते रक्तं दास्यति । भवान् अत्रैव लतागुल्मपरिपूर्णे कुञ्जे आनन्देन तिष्ठतु'' इति । एवम् उक्त्वा सर्वे गताः ।

तत्र गमनस्य प्रथमः पर्यायः कस्यचित् कच्छपस्य आसीत् । सः कच्छपः सावधानेन गत्वा लताकुञ्जस्य पुरतः स्थित्वा अवदत् - ''मशकमहाशय ! अद्य मम पृष्ठे सुखम् उपविश्य यथेच्छं रक्तं पिबतु । अहम् अत्र शये'' इति । ततः सः हस्तपादोदरादीन् भूमौ संलग्नान् कृत्वा शयनम् अकरोत् ।

मशकः कच्छपस्य पृष्ठोपरि उपविश्य दन्ताघातं कर्तुं प्रयत्नम् अकरोत् । परं तस्य दन्ताः कच्छपस्य पृष्ठं भेत्तुम् असमर्थाः अभवन् । मशकः अचिन्तयत् - 'एतादृशं सुदृढं शरीरं कुत्रापि न दृष्टम् । कथम् अस्य रक्तं पास्यामि ?' इति ।

तदा कच्छपः - ''भोः मशकभ्रातः ! किम् अभवत् ? कथं रक्तं न पिबति ? मम पृष्ठमांसं भेत्तुम् असमर्थः किं भवान् ? भवतु, मम मुखमांसम् अतीव कोमलम् । अधुना अहं मुखम् उद्घाटयामि । भवान् मम मुखं प्रविश्य यथेच्छं रक्तं पिबतु'' इति उक्त्वा स्वमुखं विशालतया उद्घाट्य अतिष्ठत् ।

मशकः अतीव व्यग्रः सन् कच्छपस्य मुखं प्राविशत् । कच्छपः सद्यः एव मुखं पिधाय मशकम् उदराभ्यन्तरम् अगमयत् । अहङ्कारी मशकः उचितं दण्डनं प्राप्नोत् ।

❑❑